

> הבלוג של shahf11

16 ביולי 2008, 0:51

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

עקרון הרצף.

פורסם ב-10 ביולי 2008, 10:16 בכללי

"אם אני אתפוס את מי שהגה את רעיון הרצף.. "אומר ח. בלילה אחד בו אנחנו "עוזרים" לקטנה לחזור למיטתה. "אני לא יודע מה אני אעשה לו..." לפני שהוא צולל לתהומות הנשיה והחלומות, הוא משחרר לחלל החדר כל מיני איומים הזויים, חלקם שייכים לגיליוטינה, חלקם שייכים לטאליבן. וחלקם? מי זוכר? .

הכל התחיל לפני כשמונה שנים. הייתי בהריון עם הקטנה. מה שהצריך שמירת הריון ממושכת. (כן, אני תמיד הולכת על האקסטרים). תוך כדי בהיה יומית בקירות חדרי. ותוך כדי התלבטויות אינסופיות בדבר השם המשמעותי שתזכה בו הרכה הנולדת. (שמות שממילא ח. דחה על הסף לעת ערב מסיבותיו המנומקות). נפל לידי ספרה של ג'יין לדלוף "עקרון הרצף".

קראו לי נוחה להשפעה. קראו לי אווילה ופתיה. לא משנה כי כל שם שתבחרו בוודאי יהלום את השתלשלות הענינים שגרמתי לעצמי.

הספר של ג'יין לדלוף הוא ספר מחקרי. אותו כתבה בעקבות שהייה של מספר שנים בקרב האינדיאנים בבלוביה. גי'ן החוקרת נדהמה לגלות שילדים יכולים להיות גם אחרים. כלומר, בניגוד לילדי המערב הצעקניים והבלתי מסופקים. ילדי האינדיאנים התגלו כשלוים ובעלי ביטחון עצמי.

והדיספלינה היא כזו - בכל ילד טבועה הידיעה שעם לידתו הוא ינשא בידיה האוהבות של אימו. עד שידע ללכת. (אל תשאלו אותי איך הוא ידע ללכת אם הוא כל היום בידיים. עובדה!!!) הוא גם יודע שאמו תהיה לידו בכל עת. תישן איתו בלילה תלווה אותו ביום. עד שהוא ירגיש שהוא בשל להשתחרר ממנה. נטול תסביכים ובעיות.

"זהו, מצאתי את נוסחאת הפלא" בישרתי לח. בערבו של אותו יום מר ונמהר בו אמצתי לעצמי זהות אינדיאנית.

הילדה שלנו תהיה בעלת בטחון, מסופקת ובטוחה. "בהמשך פרשתי בפניו את משנתי הסדורה מבית לדלוף. (ח. טוען שמעולם לא עשיתי זאת. אבל זו בעיה שלו שהוא לא תמיד מקשיב לליהוגים שלי...).

הגיע היום המאושר. יותר נכון ה-20 בספטמבר יום הולדתה של הילדה הבטוחה והמאושרת בעולם. ח. נדחק לקרן זזית במיטה הזוגית. והרכה הנולדת התמקמה לה ביני(אמה הטובה והמטיבה) לבין הקיר.

אני לא יכולה לתאר לכם את העונג שבשינה עם מלאך. הנשימות הנקיות. כפות הידיים הקטנות. והעיניים הערניות בבוקרו של יום. לא הייתה מאושרת ממני ביקום.

אלא, שג'יין הטובה. שכחה לציין פרט שולי אך משמעותי. לא כל הילדים רוצים לעזוב את אמא כשהם לומדים ללכת.

הקטנה אכן התגלתה כתינוקת וילדה בטוחה בעצמה ובעולם. מתנהלת בצורה מעוררת השתאות, יודעת מגיל אפס מה היא רוצה ואיך בדיוק. רק הצורך בלישון עם אמא לא עבר. חלפה שנה חלפו שנתיים. הגור החמוד הפך לדינוזאור שתנוחת השינה החביבה עליו היא תנוחתו של ישו בעלותו על הצלב. בעוד ח. ישן כאשר הוא תומך עצמו עם רגל אחת כלפי הקיר (שלא יפול). ואני ישנה כמעט בעמידה. הקטנה אכן ישנה בשלווה ובנחת. ולא התעוררה אפילו פעם אחת כדי לבדוק אם אנחנו נושמים.

ח. החליט שדי לו להקשיב לשטויות שלי. ובאסרטיביות רבה צבע חדר בבית. הביא מיטה אותה צבענו בורוד חלומות, ואותה עיטרנו בורדים של משאלות. הקטנה הבטיחה שהיא ישנה בארמון החדש. ממחר.

אחר כך היא הייתה צמאה מידי. ("אבא, מיים!!!) אחר כך היא ראתה מפלצת קטנה ולא חמודה. ("אמא, מפלצת"). היא לה קר מידי. ואחר כך חם מידי. ו"תרדימי אותי". ו"תלטפי אותי, לא פה שם, לא יותר שמאלה...". והשנים חלפו להן ברצף.

"אני רוצה את חיי בחזרה" נהם ח. "גם אני!!!" הודיעה אם השנה בחצי פה.

"איפה? איפה היא החוקרת." שואל ח. "אני רוצה שיחה איתה אני רוצה את חיי הרצופים בחזרה!!!"

יום אחד הבלתי יאמן קרה. הקטנה הזמינה אותנו לשיחה רצינית (איך אני יודעת שהיא רצינית? פשוט מאד ערוץ "הופ" הוחשך לרגעים ארוכים ורצופים). "אבא" נזפה בח. "אתה מאד שמן. אי אפשר לישון איתך במיטה". (אני??? שמן ??? ח. מתפרץ לה לדברים סוטה מהעניין המרכזי שלשמו התכנסנו). "אמא" הביטה אלי במבט חמור סבר. "את לוקחת לעצמך את כל השמיכה". (חצופה קטנה. אני חושבת לעצמי. מעניין מי חושב לעצמו שהוא אגרול ומתגלגל בשמיכה..)

"ואני החלטתי, שאני לא רוצה יותר לישון איתכם". בעוד אנחנו פותחים וסוגרים את פינו חליפות. לקחה הקטנה את כל שבט הבובות. נכנסה למטתה (הורודה). לא לפני שסגרה את הדלת בפנינו. ושמה לעצמה מוסיקה רגועה של ציפי שביט או משהו רגוע דומה. ולילה טוב ישראל!!!

יש חיים אחרי הרצף!!!

[>> לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה <<](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#)